

majd egy nap

david levithan

*Dream
válogatás*

Milyen lehet minden nap egy új testben ébredni? Minden nap egy új életet élni? Minden nap új választásokkal szembesülni?

Amióta csak *A* emlékszik, az élet azt jelentette, hogy minden nap más ember bőrében ébred, és a nap végéig kénytelen annak a valakinek a testében élni. Mindig azt hitte, hogy senki hozzá hasonló sincs a világon.

Azonban *A* tévedett.

Vannak mások is.

Riannon és *A* mindent megtesznek, hogy a kapcsolatuk működőképes legyen, azonban a felhőtlen pillanatok beárnyékolja valaki... Váratlanul felbukkan *X*, aki *A*-hoz hasonló, és erőszakosan követeli, hogy találkozzanak. Eltökélt szándéka, hogy megmutassa *A*-nak, hogy az ő adottságaikban sokkal több lehetőség rejlik, mint azt bárki gondolná. De ezzel *A* olyan útra léphet, amivel mindent elveszíthet.

A már megszenvedte az olyan erős érzelmeket, mint a szerelem vagy a magány. Most viszont vár rá, hogy megtudja, milyen extrém irányokat vehet ezek hiánya az életben – és hogy milyen felfedezni, hogy nem egyedül van a világon.

David Levithan így mesél fiatal éveiről: „Csodás gyermekkorom volt, mintha csak lottón nyertem volna a szüleimet. A barátaim is hihetetlenek voltak, így aztán igazán jól teltek a tinédzser éveim. És ezek az élmények adnak azóta is ihletet minden könyvem megírásához.”

Tudj meg többet a sorozatról:

www.davidlevithan.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

A sorozat korábbi részei:

*Dream
válogatás*

„David Levithan Every Day-sorozata lenyűgöző élmény volt a számomra, különösen ez a rész. A mondanivaló jóval túlmutat a két fiatal, Rhiannon és *A* romantikus boldogságkeresésén, a szerző pedig megmutatja a szeretet örökkévalóságát, valamint az emberi lélek kiszámíthatatlan sokszínűségét, mindezt a saját szabad szellemiségével átítatva.”

Kelly és Lupi olvas

„Mit jelent embernek lenni? Mennyit ér a szerelem? Filozófiai felvetések, melyek az ősidők óta foglalkoztatnak minket: ez a Majd egy nap.”

Spirit Bliss író, könyves blogger

„A könyv maximálisan hozta az előző részek kiváló szintjét. *A* és Rhiannon története továbbra is elgondolkodtató, tele van szeretettel és izgalmakkal, ráadásul olyan módon mutatja meg az életet, ahogy gondolni sem mertünk volna rá. Tökéletes olvasmányélmény, ami hosszú időre velünk marad.”

Sorok Között Könyves Blog

„Szórakoztató és felejthetetlen könyv, amely nagyon mélyenszántó is. Olyan kérdéseket vet fel, hogy mi a lélek, vagy mi tesz minket emberré.”

Barnes&Noble

**Dream
válogatás**

david levithan

majd
egy
nap

—• részlet •—

RHIANNON

Valahányszor megszólal az ajtócsengő, arra gondolok, talán A lesz az. Amikor valaki egy szempillantásnyival tovább felejt rajtam a tekintetét. Valahányszor új e-mailem érkezik. Minden egyes alkalommal, amikor a telefonom ismeretlen számot jelez. Néhány másodpercig ezzel áltatom magam.

Nehéz felidézni valakit, ha azt sem tudjuk, hogy néz ki valójában. A ugyanis naponta új külsőt ölt, ezért lehetetlen kiválasztani egyetlen emlékképet, és azt több napra vonatkoztatni. Nem számít, miként képzelem el őt, mert már nem úgy néz ki. Lehet, hogy fiú, de az is lehet, hogy lány, talán magas, talán alacsony és a bőrszínében sem lehetek biztos, mint ahogyan a hajszínében sem. Egy nagy, homályos folt az egész. Ám ez a folt felveszi azt az alakot, ahogy mellette éreztem magam, és ez a legpontosabb forma.

A egy hónappal ezelőtt ment el. Igazán hozzászokhatam volna már a hiányához. Mégis hogyan szakadjak el tőle, ha folyton ő jár az eszemben? És nem úgy kerülhetünk valakihez a legközelebb, ha állandóan csak rá gondolunk?

Amint mindezeket sorjába veszem, miközben át is érzem, rájövök, hogy semmit sem mutathatok ki belőlük.

Bárki, aki csupán egyetlen pillantást vet is rám, mit lát? Íme a lány, akinek végre sikerült eltemetnie a legutóbbi, rossz kapcsolatának maradványait. Ennek a lánynak most egy klassz új barátja van. A baráti köre széles, támogatják is őt, és a családja sem kellemetlenebb, mint bárki másé. A kép kerek egész, senki sem veszi észre azt a hiányzó részt, amit valakiben ott hagyott. Talán ha elég kitartóan keresed a tekintetében és tudod is, hogy mi után kutatsz. Habár a lényeg pont ez: az illető, aki tudja, hogyan kell rám nézni, elment.

A barátom, Alexander, tisztában van vele, hogy valamit elhallgatok előle, ám ő nem az a fajta fickó, aki tudni akar mindenről. Bőven hagy nekem teret. Azt mondja, nincs azal semmi baj, ha szép lassan haladunk előre. Látom rajta, mennyire belém van zúgva, mennyire akarja, hogy működjön a kapcsolatunk. Én is ezt akarom.

Viszont A-t is akarom.

Még akkor is, ha nem lehetünk együtt. Még ha többé már nem is vagyunk egymás közelében. Ha csak a távolból üdvözlne, akkor is tudni szeretném, hol van és gondol-e rám néha. Még ha ez ma már nem jelent semmit, muszáj megbizonyosodnom, hogy igenis sokat jelentett a múltban.

Csengetnek. Egyedül vagyok itthon. A gondolataim rögtön A felé száguldanak, és már látom is magam előtt az ajtóban álló idegent, aki nem is annyira idegen. Elképzelem a fényt a fiú szemében, vagy talán a lányében. Arról ábrándozom, A közli velem, talált végre egy megoldást, egy módot arra, hogy egyetlen napnál tovább maradhasson ugyanabban a testben anélkül, hogy bárkinek bántódása esne.

– Jövök! – kiáltom. Nevetséges, mennyire izgatott vagyok; odaérek az ajtóhoz és felrántom.

A fiú, akit a küszöbön találok ismerős, mégsem ugrik be rögtön a neve.

– Te vagy Rhiannon? – kérdezi.

Bólintok és hirtelen ráébredek, ki is ő.

– Nathan? – tudakolom.

Meglepődik.

– Vagy úgy, tehát ismerjük egymást.

– Attól függ, mire emlékszel – mondom kertelés nélkül.

Tudom, hogy veszélyes terepre tévedtem. Nathan ugyanis nem feltétlenül emlékszik a napra, amikor A kölcsönvette a testét és az életét. Nem biztos, hogy emlékszik rá, ahogyan az alagsorban táncoltunk, vagy bármire, ami utána történt.

– A neved – feleli. – Folyton a neved járt a fejemben. Mint, amikor felébredsz egy álomból, de csak egyetlen dolgot tudsz felidézni belőle. És ez a neved volt. Úgyhogy online felkutattam az összes Rhiannont, aki a közelemben él. Amikor megláttam a fényképedet... tudtam, hogy korábban már láttalak. Csak azt nem tudtam, hol vagy mikor. – Megremegtek a kezei. – Mi ez az egész? Ha van róla fogalmad, miről beszélek, kérlek, mondd el, mi történt! Nekem csak emléktöredékeim vannak...

Ugyan melyik épeszű ember hinné el az igazságot? Ki nem mulatna azon, ha valaki azt állítaná, lehetséges egyik testből a másikba költözni? Hiszen én is így reagáltam először.

Az egyetlen ok, amiért az észszerűtlenség győzött a racionalitás felett az volt, hogy előbbi megtörtént velem. Tudom.

És látom Nathanen, hogy ő is tudja. Ennek ellenére figyelmeztetem:

– Nem fogsz hinni nekem.

– Csodálkoznál rajta, mennyi mindent elhiszek már ezen a ponton – feleli.

Tudom, hogy óvatosnak kellene lennem. Ha egyszer kitudódik ez a történet, nincs visszaút. És vajon megbízhatom-e Nathanben?

De A már nincs itt, elment. Nem okozunk kárt neki. Különben is... muszáj elmondanom valakinek. Meg kell osztanom a sztorit valakivel, aki legalább részben megérdemli, hogy tudjon róla.

Ezért aztán beengedem Nathant. Leültetem.

Majd olyan pontosan számolok be a történetekről, amennyire csak tudok.

NATHAN

Számításaim szerint, ha megérjük a nyolcvanadik életévünket, 29220 napon át leszünk életben. Éppenséggel még ennél is jóval hosszabb ideig élhetünk.

Úgyhogy egyetlen nap igazán nem számít.

Különösen, ha nem is emlékszem rá. Valójában rengeteg olyan nap van, amelyre nem emlékszem. A legtöbb napra egyáltalán nem tudok visszaemlékezni, amint eltelik egy-két hónap.

Mégis mit csinálhattam október 29-én? Vagy szeptember 7-én? Nos, valószínűleg otthon aludtam, és miután felébredtem, suliba mentem. Találkoztam a barátaimmal. Feltehetően reggeliztem, ebédeltem és vacsoráztam, ám ennél részletesebben képtelen vagyok felidézni a történéseket.

A memóriánk nagyrészt logikus következtetéseken alapul. Amúgy pedig folyamatosan potyognak ki belőle egész napok.

Ám ennél furcsább és ijesztőbb, ha azalatt törlődik egy nap, amíg *tart*. Amikor másnap reggel felébredsz, és fogalmad sincs, hol voltál és mit tettél korábban. Egy nap, ami totál kiesett az emlékezetedből.

Ha már egyszer így jártál, keletkezik egy lyuk életed folytonosságán, amit képtelen vagy nem észrevenni, és állandóan piszkálsz, gyötröd. Mert bár üres, érzed, hogy van ott valami, amikor kitapogatsz a határait.

Az országút mentén ébredtem.

Elájult, mondták a rendőrök.

Részeg, gondolták. Aztán a szonda kimutatta, hogy mégsem.

Sokáig kimaradt, mondták ekkor. Amikor hazahoztak, tettek egy megjegyzést a szüleimnek, hogy ezentúl vigyázzak jobban magamra.

De hát én nem iszom. Nem szoktam kimaradozni.

Nem volt semmi értelme az egésznek.

Mintha megszállt volna valami. És hamarosan ebből pattant ki a sztori.

Az ördög vett rá, hogy megtegyem.

Csak épp, esetünkben az ördögnek volt e-mail-címe. És amikor e-maileztem neki, válaszában megesküdt, hogy ő nem az ördög.

Egyre furcsább lett az ügy. Belekeveredett az a tiszteletes is. Arról prédikált a szüleimnek, hogy meg kell szabadítani engem a démonaimtól. Hinni akartam neki, mert könnyebb elhinni egy ilyen emlékezetkiesésről, hogy a gonosz mesterkedése. Nem akarunk tehetetlennek tűnni, ezért kitalálunk mindenfélét, hogy aztán harcoljunk ellene. Csakhogy az én küzdelmem el sem kezdődött. Képtelen voltam hitelt adni a továbbiakban a tiszteletes szavainak; elkezdett valóban ördögien viselkedni, odacsalta ezt a lányt a házukba, aztán letámadta. Ráadásul magyarázatot sem adott az egészre, miután segítettem a lánynak elmenekülni. Elintézte annyival, hogy beszélnie kellett velem. Azután lelépett.

Eközben az illető, aki kölcsönvette az életemet egy napra, azt magyarázta, hogy más és más testben köt ki naponta.

Mégis hogyan higgyem el ezt neki? Lett volna hozzá még jó pár kérdésem.

Ám ő is eltűnt. Én pedig ott maradtam egy nagy űrrel, amit amúgy a hiányzó napomnak kellett volna betöltenie.

Az űr viszont sohasem igazán üres. Vegyünk például egy üres lapot. Jó-jó, írás valóban nincs rajta. Ezért olvasnivaló sem. De ha egész közel tartjuk a szemünkhöz, és hosszasan meredünk rá, egyszer csak mintákat látunk rajta kirajzolódni. Különböző alakzatokat, átmeneteket és torz formákat. Ha pedig a fény felé tartjuk a lapot, még többet fogunk látni. Teljes helyszínrajzokat az ürességen belül. És néha, ha valóban figyelmesen nézzük, megjelenik a szemünk előtt egy szó.

Nekem a *Rhiannon* jelent meg.

Fogalmam sem volt, miért. Nem értettem, miért pont erre emlékszem. De ott volt, mélyen a légüres térben.

A következő lépés nem volt nehéz. Ötven mérföldes körzetben mindössze három Rhiannont találtam, és csak egyikük volt velem egykorú. Azonkívül ismerősnek tűnt, bár nem tudtam az okát.

A nehézséget inkább az jelentette, hogy mit kezdjek ezzel az információval. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék neki. *Figyelj csak, emlékszem rád, de azt már nem tudom, miért!* Furán vette volna ki magát. Nekem pedig addigra már elegem lett abból, hogy mindenki örültek néz.

Most mégis itt vagyok. Átjöttem hozzá, mert nem bírtam tovább. Becsengettem az ajtajukon. Amint meglátott, pontosan tudta, kivel áll szemben.

Alaposan meglepett vele.

Nem készültem fel arra sem, amit aztán elmondott, és amilyen készségesen elmondta. Mintha én tennék neki szívességet, mert végighallgatom, és ő tartozna nekem ezért hálával. Pedig én is hálás vagyok. Mindvégig és mindket-

ten részesei voltunk ennek a kirakósjátéknak, és csak most kezdünk rájönni, hogyan illeszkednek egymáshoz a darabkák. A lány elmondja, hogy az illető, aki beszélt velem, aki elvette tőlem azt a napot, aki az én életemet élte, mielőtt otthagyt az út szélén, nem más, mint A. Erre azt felelem, hogy igen, találkoztam is vele két egymást követő napon, amikor is Andrew-nak nevezte magát, holott két különböző lány testében volt, két egymás utáni napon. Rhiannon nincs különösebben meglepve. Én viszont rohadtul meg vagyok amiért végre valaki végighallgat, és még hisz is nekem. Rhiannon közli velem, hogy A igazán sajnálja, ami velem történt – és abból, ahogyan A nevében mentegétozik, rájövök, hogy teljesen bele van esve ebbe a valakibe, aki egyik testből a másikba vándorol. Az úr, amit A maga után hagyott ebben a lányban, nagyobb, mint ami bennem tátong. Én egy napot vesztettem el. Ő ennél jóval többet.

– Most biztosan azt gondold, hogy megőrültem – mondja a beszámolója végén. Hogyan adhatnám a tudtára, hogy ez a gondolat milliószor megfordult az én fejemben is az elmúlt néhány hónapban? Hogyan értessem meg vele, hogy amikor furcsa dolgok történnek velünk – *igazán* furcsa dolgok –, akkor hirtelen az összes többi fura dolog is hihetővé válik?

– Szerintem őrület, ami velünk történt – mondom neki.
– De nem csak velünk.

További részleteket is megosztok Rhiannonnal: miként fejtette ki Poole tiszteletes, hogy megszállt az ördög, és azt is, hogy hasonló esetek előfordulnak a világ számos pontján. A férfi azt mondta nekem, hogy nem én vagyok az egyetlen, és ettől totál megnyugodtam. Egész idő alatt manipulált ugyan, és mikor erre rájöttem, nekem támadt. Azt állította, hogy fogalmam sincs, mibe keveredtem. Azt mondta, tönkretettem az egyetlen esélyemet arra, hogy megtudjam, mi

a baj velem. Nincs jövőm, mert a lényem egy része örökre benne ragadt a múltban.

Tizenhat éves vagyok. Ha egy felnőtt ilyeneket ordít a képeembe, nehezen viselem, és tudom is, hogy helytelenül cselekszik. Mert ő volt az egyetlen, aki hitt nekem, én pedig viszonzásul hittem benne. De már nem tudok. Mert azzal, amit tett, megátkozott engem.

Nem tudtam, mit mondjak. Azt hiszem, abban bíztam, hogy lesz még alkalmunk átbeszélni a dolgokat. Azt gondoltam, előhozakodik valamivel, ami segít rajtam. De, ahogyan az imént mondtam, csak kihasználta. Aztán meg lelépett.

Mindezt elmondtam Rhiannonnak, ahogy ott üldögéltünk a konyhaasztalnál.

– Azóta nem is hallottál felőle? – kérdezi.

Megrázom a fejemet, és visszakérdezek:

– És te A-ról?

Látom, mennyire fáj neki, hogy nemmel kell válaszolnia. Nem fogok hazudni – sohasem volt barátnőm, és szerelmes sem voltam még. Viszont épp elég szerelmes embert láttam életemben, hogy meg tudjam állapítani: hiába tűnt el A, ez a lány még mindig szereti.

– Pedig A itt van valahol – mondom neki.

– Belebetegszem a várakozásba – feleli.

– Akkor nézzünk körül – javaslom.

Kell lennie valamilyen módnak.

X

Ahhoz, hogy be tudj költözni egy testbe, át kell vened felette a hatalmat.

Hogy átvedd a hatalmat felette, el kell pusztítanod a személyt, aki ott lakozik.

Nem könnyű feladat a saját énedet érvényesíteni a másik ellenében egészen addig, míg az megszűnik létezni. De nem lehetetlen.

Lebámulok az ágyban fekvő testre. Ritkán teszek ekkora kárt, ezért izgatottan szemlélem az eredményt. A holttestek szemét általában lezárják, én azonban jobban szeretem, ha nyitva vannak. Így tanulmányozni tudom, mi az, ami hiányzik.

Íme az arc, amely visszanézett rám a tükörben az elmúlt néhány hónapban. Anderson Poole, kora: ötvennyolc év. Amikor a szemébe nézek, nem látok benne semmi különöset; semmivel sem kifejezőbbek a halott ujjainál, vagy akár a halott orránál. Legelső alkalommal még azt hittem, hogy lesz valamiféle utólagos megnyilvánulása az életnek – egy alkotórész lehetővé teszi a gyengéknek és a kétségbeesetteknek, hogy elhiggyék: a lélek, ami valaha ott volt belül,

most valahol másutt van, nem semmisült meg teljesen. Ám mindaz, amit látok nem más, mint az abszolút üresség.

Nincs rá okom, hogy tovább maradjak. A NE ZAVARJANAK tábla dacára bármelyik pillanatban megjelenhet a szállodai menedzsment – igaz, a tiszteletest már semmiképp sem zavarhatják a teendőiben. *Természetes halált halt, áll majd a halottkém jelentésében. Az agyműködése leállt. A test többi része követte a parancsot.*

Senki sem fogja tudni, hogy itt jártam. Nem sejtik, hogy az elme azért állt le, mert én elvágtam a „drótokat”. Ideje továbbállni. Kezdtem unni magamat. Anderson Poole érdektelenné vált számomra.

Most egy fiatalabb testben vagyok. Egy egyetemistában, aki már csak rövid ideig fog bejárni az órákra. Erősebbnek érzem magamat ebben a testben. Vonzóbbnak. Ez tetszik. Anderson Poole-t a kutya sem vette észre, amint végigment az utcán. Tisztelendő úr volt – kizárólag emiatt tisztelték az emberek. Ezért figyeltek és hallgattak rá.

– Túl közel jutottál – mondom neki; az új kezemmel lezárom a bal szemét, majd újból kinyitom. – Majdnem elkapta őt. De aztán elriasztotta.

Poole nem válaszol, igaz, nem is számítok rá.

Kint – mintegy vészjelzőként – megszólal a telefon.

Hamarosan mennem kell. Nem lehetek itt, amikor a bejárónő megtalálja. Sikoltozni fog, meg fohászcodni, aztán kihívja a rendőrséget.

Ezt az embert nem fogják meggyászolni. A családjából már nem él senki. Volt ugyan néhány barátja, de ahogy szortíroztam az emlékeit, egyszersmind leépítettem valamennyit. A halála nem fog felfordulást okozni senki más életében. Ezt már az elejétől fogva tudtam. Végül is, nem vagyok egy szívtelen dög.

Számomra fontos, hogy visszatérjek és lássam a testet. Valójában nem kell megtennem, és néha nem is tudom. De megpróbálom. Nem a tiszteletadás miatt. A testnek az már nem számít, hiszen halott. Viszont az élettelen test látványa arról informál, ki is vagyok én, és mi az, amit hordozok.

Szeretném megosztani a tapasztalataimat egy hozzám hasonlóval. Le kellene ülnünk megvitatni, milyen is az: élnünk ugyan, de test nélkül. Meg akarom értetni a hittestvéreimmel, miféle hatalommal bírunk, és hogyan használjuk a hatalmunkat. Be akarom vésni a történetemet valaki más elméjébe.

Szegény Anderson Poole. Amikor vele kezdtem, minden fontosabb dolgot kiderítettem róla. Mert szükségem volt rá. Azután fokozatosan lebontottam az egészet. Többé már nem a saját emlékeivel rendelkezett, hanem csupán azokkal, amelyek nekem voltak róla. Most pedig, hogy különváltunk, nem szándékozom megtartani őket. Az élete gyakorlatilag elszállt, ő maga megszűnt létezni.

Ha most köszönetet mondanék neki, azzal csak a saját gyengeségemet bizonyítanám. Vetek egy utolsó pillantást a szemeibe, de ő mereven, kiürült tekintettel néz a semmibe.

Milyen sebezhető lesz valaki, ha egy testtől függ.

Mennyivel jobb, ha nem bízunk rá magunkat soha, egyikre sem.

A

6065. nap

Az életed egyből nehezebbé válik, ha hiányzik belőle valaki.

Denver egyik külvárosában ébredek, és mintha a saját életem is hasonló parkolópályán lenne. Az ébresztő megszólal, de én aludni akarok tovább.

És mégis... elintézni valóm van. Egy kötelezettségem. Így aztán felkelek. Közben megállapítom, hogy ma egy Danielle nevű lány testében vagyok. Felöltözöm. Megpróbálok nem gondolni rá, mit csinálhat most Rhiannon. Kétórányi távolság van közöttünk. És egy egész világ.

Úgy tűnik, igazam volt, csak hogy mire jutottam vele? Mindig tudtam, hogy egy kapcsolat veszélyes, mert lehúz, és hosszú távon lehetetlen fenntartanom. Persze, lehetséges bármely két pontot összekötni egy vonallal... de nem úgy, ha az egyik pont naponta semmissé válik.

Egyetlen vigaszom, hogy rosszabbul is végződhetett volna, ha hosszabb kifutást adunk a kapcsolatunknak. Több fájdalommal járt volna. Muszáj reménykednem benne, hogy boldog, mert ha valóban boldog, akkor a saját boldogtalanságom értelmet nyert.

Sohasem akartam ilyeneken gondolkodni, így tekinteni vissza az eseményekre. Azelőtt képes voltam továbblépni. Azelőtt nem éreztem, hogy egy részem ott maradt, miután letelt a nap. Azelőtt elfogadtam, hogy az életem csupán az adott napra szól, egy adott helyen.

Megpróbálok a mai napra kölcsönvett életemre összpontosítani. Megpróbálok belemerülni a teendőibe, a házi feladatba, a civódásokba, az álmokba.

Csak hát nem megy.

Danielle ma igencsak hallgató. Alig válaszol, amikor az anyja kérdegeti iskolába menet. Odabiccent a barátainak, ám ha reagálnia kellene a megjegyzéseikre, bajban lenne, mert fogalma sincs, ki, mit mondott. A legjobb barátnője kuncogni kezd, amint egy bizonyos srác elmegy mellettünk, de Danielle (vagyis én) még arra sem veszi a fáradságot, hogy felidézze az illető nevét.

Végigmegyek a folyosókon. Megpróbálok minél kevesebbet befogadni a környezetemből, nem olvasni az egyes arcokon tükröződő történetekben, a gesztusokban megnyilvánuló poézisban és az egyedül ballagók balladáiban. Nem mintha unalmasnak találnám bármelyiküket is. Épp ellenkezőleg – most túlságosan is érdekes mindenki, mert többet tudok róluk; arról, miként éreznek, és milyen is foglalkozni az élet dolgaival, meg az emberekkel körülöttünk.

Két nappal ezelőtt otthon maradtam, és a nap legnagyobb részében videójátékokkal játszottam. Mintegy hat óra kellett hozzá, hogy a legmagasabb szintre jussak. Aztán, ahogy a játék végére értem, pillanatnyi vidámságot éreztem. Majd... szomorúságot. Mert befejeztem. Persze visszamehetnék az elejére, és kezdhethném újból az egészet. Olyan dolgokra is rábukkanhatnék, amelyeket az első körben fi-

gyelmen kívül hagytam. De egyszer az is véget ér. Újra elérném a pontot, ahonnan nem mehetnék tovább.

Erről szól most az életem is. Újra és újrajátszom egy játékot, amit már megnyertem, és az egésznek nincs is más értelme, mint hogy a következő szintre juttasson. Csupán időtöltésnek jó, de még annak sem, mert holtidő.

Tisztában vagyok vele, hogy Danielle nem ezt érdemli. Állandóan bocsánatot is kérek tőle, míg ő végigszenvedi az órákat, mert nemigen figyelek oda a tanárok magyarázatára. Irodalomórán aztán összeszedem magam, ugyanis dolgozatot írnak a *Jane Eyre* 7-10. fejezeteiből. Nem akarom, hogy miattam kapjon egyest.

Mégis a legnehezebb számomra az, amikor egy számítógép közelébe kerülök. Kemény próbatétel, mivel tudom, ha akarnám, bármikor találkozhatnék Rhiannonnal. Bármikor felvehetném vele a kapcsolatot. Talán nem azonnal, de végül összejönne. Ismerem azt a vigaszt adó érzést, amit nyújtani tud nekem. Viszont azzal is tisztában vagyok, hogy így kihasználnám őt. Hiába ígérnék bármit, üresen hangozna, hiába hitelt érdemlőek a szavaim. Ha csupán a legcsekélyebb figyelemmel fordulna is felém, azzal a saját élete valóságától fordulna el.

Nem tehetem ezt vele. Nem verhetem át, nem ébreszthetek benne reményt. Én folyton változom. Így lehetetlen szeretni valakit.

Nincs senki, akivel erről beszélhetnék. Nem vonhatom félre Danielle legjobb barátját, Hyacinth-et – becenevén Hy-t –, hogy *te figyelj csak, én ma nem vagyok önmagam... ezért és ezért, stb.* Nem húzhatom fel a függönyt, mert Danielle életben én vagyok a függöny, én állok a dolgok útjában.

Régebben sohasem töprengtem azon, vajon rajtam kívül él-e még így valaki. Nem is kutattam utánuk. *Olyan vagyok, mint te*, adta a tudtomra Poole. De tudom, még ha egyik testből és életből költözik is a másikba, az amit ott tesz, nem azonos azzal, amit én teszek. A közelembbe akart férkőzni, titkokat sugdosni a fülembbe. Ám én nem akartam hallani egyet sem, mert hanyagsághoz és veszteséghez vezethetnek.

Ezért menekültem el onnan. Hogy véget vessek a dolgoknak, mielőtt tönkretennék mindent.

És azóta is menekülök. Nem, nem földrajzi értelemben – Denver közelében maradtam már majdnem egy hónapja. De mindig ahhoz a helyhez kötődöm inkább, ahonnan távozni készülök; ahová megyek, nem izgat annyira.

Jelenleg nem megyek semmilyen irányba.

Csupán elégedélek.

Iskola után Danielle a barátaival a belvárosba indul vásárolni. Valójában céltalanul bolyonganak – csupán el akarják ütni az időt valamivel.

Követem a többieket. Ha kérdeznek, felelek, de igyekszem minél semmitmondóbb válaszokat adni. Hy-nak azt mondom, hogy álmos vagyok. Javasolja, hogy térjünk be a helyi kávézóba, a City of Saintsbe. Nem árulhatom el neki, hogy momentán egyáltalán nem akarok felébredni.

Amikor Rhiannon az életem része volt, felgyorsultak körülöttem a dolgok. Folyton tervezgettem: most kávézni fogok veled, máskor meg beültem a kocsiába, hogy elvezessek hozzá; milyen rémült is voltam, hogy talán aznap látom utoljára, aztán milyen izgatottan szembesültem veled, hogy nem, még nem jött el a végső búcsú. Elképzelem, ahogy csókkal üdvözöl és felszikkázik az öröm a szemében.

Valaki felsikít, a vállamra nehezedik egy kéz, és durván visszaránt. Danielle nevét hallom sikoltani, a kéz Hy-hoz tartozik, a teherautó pedig, amelyik elé épp lépni készültem, dudálva elhúz mellettünk. Hy gépiesen ismételgeti, *úristen, úristen*, Danielle másik barátja megjegyzi, *húha, ez majdnem eltalált*, míg a harmadik elsüt egy buta viccet, úgy látom, tényleg innod kellene egy kávé, amin senkinek sincs kedve nevetni. Az incidens után Danielle szíve ijedten, vadul zakatol.

– Nagyon sajnálom – szólalok meg végül. – Annyira sajnálom!

Hy erre azt feleli, hogy *jó-jó, minden rendben*, mert azt hiszi, tőle kérek bocsánatot. De nem. Még egyszer elnézést kérek Danielle-től.

Nem figyeltem eléggé.

Pedig mindig körültekintőnek kellene lennem.

A csapat hősnek nevezi Hy-t. A jelzőlámpa színt vált, mire átkelünk az utca túloldalára. Még mindig remegek. Hy átkarolja a vállam és nyugtatgat, *semmi baj, minden oké*.

– Én fizetem a kávédat – mondom neki.

Nem ellenkezik.

A nap fennmaradó részében csupán jelen vagyok a környezetemben.

Ám ennyi elég is nekik belőlem. Danielle barátai és családja nem bánják, ha a lány csendes, míg a közelükben tudhatják őt. Figyelem, ki, miről beszél. Megpróbálom elraktározni a hallottakat, és remélem, hogy olyan helyen tárolom, ahol Danielle meg fogja találni. Hy bevallja, hogy egyre jobban és fékezhetetlenebbül bele van zúgva egy France nevű illetőbe. Chaundra egyetért, hogy lassan kezelhetetlenné válik az ügy. Holly a bátyja miatt aggódik. Danielle mamája

gondterhelt, mert a főnöke ott akarja hagyni a munkahelyét. Danielle apja viszont gondterhelten szemléli, ahogy kedvenc csapata, a Broncos elszúrja az egész idejét. Danielle húga egy projekten dolgozik, ami a gyíkokról szól.

Ezek az emberek mind azt gondolják, hogy Danielle van itt velük. Azt hiszik, ő az, aki hallgatja őket. Valaha elégedettséggel töltött el, ha úgy éreztem, jól játszottam a szerepemet, és nem jöttek rá a színészkedésemmre. Fel sem merült bennem, hogy bárki előtt is leleplezzem magam, hogy megmutassam magam valójában. Soha, senki előtt. Kivéve Rhiannon. És Rhiannon óta is rejtőzködöm.

Elveszettnek érzem magam itt bent.

Elveszett vagyok, és többé nem hagyhatom figyelmen kívül a legeslegveszélyesebb kérdést:

Mi lesz akkor, ha azt akarom, hogy megtaláljanak?

A

6076. nap

Egy szombat reggel SMS ébreszt:

Már úton vagyok – kapd össze magad!

Úgy képezem, hogy éjszakánként, ha a saját ágyában alszik is az ember, a megszokott ágyneműjében és az ismerős falak között, az ébredés pillanatában mégis elfogja valamilyen mélységes idegenség-érzés. Először megpróbál rájönni, hol van, aztán a személyazonosítás következik. Esetemben a két dolog együtt jár: ahol vagyok és aki vagyok lényegében ugyanaz.

Ma reggel Marco testében ébredtem. Ujjai beidegződésére bízom, hogy feloldja a telefonját, miközben a nevét memorizálom. Gyorsan bepötyögöm: Épp most kelek. Mennyi idő, míg ideérsz? Majd azon morfondírozok, ki is az a Manny, akivel SMS-ezek.

10 perc. Nem állítottad be az ébresztőt? Mondtam, hogy állítsd be az ébresztődöt!

De Marco elmulasztotta beállítani. Sohasem alszom át az ébresztőt.

Fejzd be az SMS-ezgetést, válaszolom. Koncentrálj a vezetésre!

Fogd be! Jelzőlámpánál állok. 9-re készülj el!

A zuhany alatt megpróbálom eloszlatni a tudatomra telepedő ködöt, de csak félig sikerül. Manny Marco legjobb barátja. A srác emlékei között találok Manny kisgyerekkori képét, ami régóta tartó barátságot jelez. A mai nap nagy jelentőséggel bír mindkettejük számára – valahogy tudom, milyen fontos, hogy felkeljek és elkészüljek. Abban viszont nem vagyok biztos, miért is van ez így.

9:04 – nem túl korai időpont. Nem tudom, vannak-e még rajtam kívül a házban, ha igen, alszanak-e, vagy pedig egyedül vagyok itthon. Nincs idő körülnézni – látom, ahogy Manny az autójával a járdaszegélyhez húzódik. Nem dudál. Csak várakozik.

Intek neki az ablakon át, aztán felkapom a tárcámat, és kimegyek a szobámból, ki a bejárati ajtón.

Manny felnevet, amikor beülök mellé az autóba.

– Mi az? – kérdem tőle.

– Esküszöm, ha én nem ébresztenélek, átaludnád az egész életedet. Nálad van a pénz?

Bár Marco tárcája a zsebemben lapul, úgy érzem, a válasszom nemleges lesz. Furán működik az elme: anélkül, hogy tudnám, mennyi pénz van nálam, biztos vagyok benne, hogy Manny egy másik pénzösszegre céloz.

– Franca – mondom.

Manny a fejét ingatja.

– Azt hiszem, díjat fogok felszámolni a szüleidnek a bébizittelésedért, te ökör. Mars vissza!

– Csupán egy perc – ígérem, azzal kiszállok az autóból, és visszamegyek a bejárati ajtón, amit amúgy elfelejtettem bezárni az előbb. Amikor Marco szobájába érek, megtorpanok.

Hol van a pénz? – kérdezem tőle.

Szempillantás alatt érkezik a válasz, és már tudom is, hol keressem: benyúlok az ágy alá egy cipősdobozért, amely dugig van készpénzzel.

Mire kell ez? – teszem fel a következő kérdést.

De ez alkalommal nincs válasz. Egyes információk közelebb kerülnek a felszínhez, mint a többi.

Visszatérek az autóhoz, ahol Manny úgy tesz, mintha szunyókálna.

– Nem is voltam ilyen hosszú ideig távol – mondom neki.

– Te, drága barátom, igazán szerencsés vagy, amiért további tizenöt percet hozzácsaptam a tervünk megvalósításához. Hónapok óta erre várunk, ember. Úgyhogy szedd össze magad, rendben?

Manny nem csinál nagy ügyet a késéséből; inkább szórakoztatja, semmint feldühítené.

– Szóval, mi újság nálad, mióta utoljára láttalak? – tudakolom. A kérdés egyike az óvatos szófordulatoknak, melyek arzenáljából szükség esetén válogatok.

– Rohadtul magányos tíz órán vagyok túl, de valahogy kibírtam – feleli Manny. – Annyira izgatott vagyok; itt ez a nagy felhajtás, és végre találkozunk Hellerrel. Az a fickó egy igazi nagyágyú, tudtad? Még mindig nem hiszem el, hogy elvállalt minket.

– Hihetetlen – helyeslek. – Abszolút.

– Ric a padlóra kerül. Úgy értem, a kobrája tényleg bomba, de amit Heller művelni fog velünk, attól az a kobra hernyóvá zsugorodik, nincs igazam?

– De, de.

Muszáj valahogy bekapcsolódnom a történésekbe. Amikor beszélgetésekre kerül a sor, a legjobb barátok olyanokká válnak, akár a családtagok – a közös múlt utaló célzásokat alig győzőm megfejtetni. Belépek, ahol tudok – ez

esetben kiderítem, hogy Ric Manny testvére. Innen pedig csupán egy ugrás, és már látom is a karján a kobratetoválást, amiről Manny beszél. Ebből következik, hogy Heller tetoválóművész. És Marco Mannyvel épp tetováltatni igyekeznek. Életük első tetoválására mennek.

Most már értem, miért ilyen izgatott Manny. Nagy nap ez számukra.

Manny a küszöbön álló élmény bűvöletében egyfolytában mosolyog és duruzsol.

– És választottál már? – kérdezi. Majd időt sem hagyva Marcónak, rögtön válaszol is. – Nem, várj, míg odaérünk! Legyen meglepetés számomra!

– Az nem lesz nehéz – mondom neki.

– Csak nehogy visszatáncolj! – bokszol játékosan a karomba. – Esküszöm neked, hogy minden fájdalmat megér. És végig ott leszek veled. Bármi történjék is, te csak maradj a székben, rendben?

Vajon azért mondja ezt, mert érzi rajtam a saját vonakodásomat, vagy Marco maga nem jutott még eddig dűlőre? Azt gyanítom, ez utóbbiról van szó, mégis aggódom, hogy kivetítem a félelmemet.

Manny folytatja a beszámolóját arról, hogy mikor tetováltatott Ric, meg hogy állandóan levette a kötést, és mutogatta a művet mindenkinek egészen addig, míg az kis híján elfertőződött. Próbálom ösztökélni Marcót, hogy elevenítse fel ezeket az emlékképeket, ám egészen mást látok helyettük. Ric és Manny kivittek a strandra, Manny fürdőnadrágja pont olyan, mint Ricé, csak pár számmal kisebb. Mannyvel az elülső verandájukon ücsörgünk, várjuk, hogy az anyukája hazaérjen, és kiterítse a Pokémon-kártyánkat, aztán cserélgetjük a párokat. Egy kép a közelmúltból: Manny egy lánnyal csókolózik egy buliban, miközben egy másik lány megpróbálja magára vonni a figyelmemet, beszélgetni akar.

Manny csirkefalatkákkal hajigál, én pedig visszadobálom az egyik születésnap ebéden, melyeket Marco emlékei szerint mindig közösen tartottak. A Happy Meal menü a születésnaposnak járt.

Elmerülök a múltban, a srácok emlékeiben, Manny amúgy is hallgat mellettem. Nem tudom, mennyi ideje haladunk már, amikor végül lehúzódnak az útról egy ház elé. – Ez az – szólal meg Manny.

Sohasem volt még tetoválásom. Arra számítottam, hogy a tetoválók helye egy üzletsor utcafrontján lesz, és neonbetűk hirdetik: TATTOO. Ez itt viszont egy családi ház, ahol akár három gyerek is élhet; külön bejárata orvosi vagy fogorvosi rendelőt sugall. És mi ide igyekszünk.

– Ha bárki kérdez, tizennyolc éves vagy – mondja nekem Manny. – De senki sem fogja megkérdezni.

Ettől csak még feszültebb leszek. Manny kopog a külön bejárat ajtaján, mire az kitárul, és ott áll előttünk egy harmincas fickó, akit ránézésre több, mint harminc tetoválás borít – emberek, akik furcsa pózokba tekerednek, amint elnyeli őket a környező táj. A pasas észreveszi, hogy bámulom, és megszólal:

– A Földi Örömök Kertje.

– Heller, haver, kösz, hogy időt szakítasz ránk! – mondja Manny, aztán kezet ráznak. – Milyen hosszú is nálad most a várólista, három hónap?

– Megan tudná megmondani, én nem – feleli Heller.

A várótermen át egy helyiségbe vezet minket, ami egyértelműen fogorvosi rendelőként szolgált valaha. A pultokon még mindig fent vannak a hirdetések: láthatatlan fogszabályozó és fogfehérítőké. Ám a helyiség többi részét a falakon szétterülő tetoválások fényképei uralják; mindegyik olyan aprólékos, akár egy kivilágított, gerincétől megfosztott kézirat. Olyan teremtmények jelennek meg rajtuk, ame-

lyeket soha sem láttunk, de el tudunk képzelni vagy akár félünk is tőlük; emberi szív méretű kaleidoszkópikus várak és kanyonok. Valamennyi ugyanazon a felületen fekszik, a bőrén, aminek viszont sokféle színárnyalata, felszíne és formája létezik.

Mindig is úgy gondoltam a testre, mint amit belülről írnak. Nincs szükségem Rhiannon nevére a bőrömön, mivel már kitörölhetetlenül ott van a gondolataimban. Viszont ahogy Heller mágikus műveit nézegetem, hirtelen megértem, miért vágnak az emberek efféle látható állandóságra, nyílt emlékeztetőre. Én, akinek nincs teste, biztosra vehe-tem, hogy az életem velem jön, bárhová megyek is. Mert ez minden, amim van. De azt is értem, ha csupán egy tes- ted van, él benned egyfajta közlésvágy, hogy feljegyezd az életed azon a testen, egy díszítőmotívumot megemléke- zéssé változtass, kiválassz valamit, ami mélyen fekszik, és felhozd a felszínre, hogy a magadról kialakított kép az első benyomás részévé váljon.

Azt hiszem, nem a fájdalom, hanem a véglegesség az ijesztő az egészben. Heller nem foglalkozik a rádiózással, meg a törléssel. A műve csupán addig tart, míg egy élet... ugyanakkor egy egész életre szól.

Rosszullétet akarok tettetni. Ájulást színlelni. Szívem szerint azonnal meghátrálnék. Nem is szabadna egy olyan testben tartózkodnom, amellyel valami visszafordíthatatlan dolog történik.

De látom, hogy Manny nem fog tágitani. Heller átad neki egy lapot, amit Manny felém fordít – kiterjesztett szárnyú sárkány van rajta, hozzáadva Ric tetoválásának kigyózó-ele- ganciáját és a repülés mozzanatát. Nem ikon és nem szim- bólum, nagyon is élő és lélegző valami lesz Manny bőrén, a saját sárkánymanifesztuma, ami úgy ragad el és nyűgöz le, ahogyan egy egyszerű emberi alak képtelen.

– És most te jössz – mondja Heller. Ám ahelyett, hogy egyetlen lapot nyújtana át, hármat ad egyszerre.

Az első egy főnix, ami lángok felett szárnyal; a tekintete tiszta és nyugodt, miközben feltámad hamvaiból.

A második egy hatalmas kraken, vagyis fejlábú több szemmel, csápjai összegabalyodnak, a szemei sötétebbek és elrévedőbbek, mint a főnixéi, mintha tudatában lenne saját magasztosságának, és azt sem akarja, hogy megtörjön a pillanat varázsa.

A harmadik egy fa, melynek törzse olyan nehézkes, akár az idő múlása, a levelei pedig úgy elröppennek akár a múltó pillanat. Az erdőben nem tűnne ki társai közül, egymagában viszont pompás és lenyűgöző, árad belőle a fényen nevelődő teremtmény öntudata.

Tehát... főnix, kraken és fa. Tűz, víz, föld. Mindegyik egyedi művészi megnyilvánulás, egyszersmind mindegyik valóságos a saját logikája szerint.

– Akkor hát eljött az igazság pillanata – jelentette ki Manny. – Végre-valahára, sok évnyi tanakodás után. Melyiket választod?

Ez most egy fontos döntés. Marco elméjében kell lenni egy emlékképnek arról, mi volt a terve. Rá kell bukkannom valamire.

Összpontosítok. Bár tudom, hogy észrevehető időkiesést eredményez, mégis körülnézek odabent. Kérdezek is. Mégsem jön válasz. Előfordul, hogy Marco még nem döntött, amikor tegnap este aludni tért.

Nincs mese, válaszolnom kell. Akár itt van velem a srác, akár nem.

Manny látja rajtam a bizonytalanságot, és rögtön kiakad.

– Itt a pillanat, ember – mondja. – Nehogy megpattanj nekem. Mind tökéletes választás. Szóval, melyik lesz az?

A főnix megszólított. Mélyen a szemembe nézett, és a lelkembe látott. Tisztában van vele, hogy többek vagyunk csupán egyetlen dolognál. Tudja, hogy a kezdet és a vég örök állandóságában leledzünk. Viselném is a bőrömmön, ha lenne sajátom. Engedném, hogy közvetítse szótlán üzenetét mindenkinek, akivel csak találkozom, hogy még jobban megismerjenek, és megértsék a szárnyalásomat.

Ez viszont az én választásom lenne.

Az *enyém*, nem pedig Marcóé.

– Melletted állok – teszi hozzá Manny. – Hidd el, nem hagyom, hogy valami hülyeséget csinálj, amit később megbánhatsz!

Mégis van kiút. Vannak szavak, melyeket ha kimondanék, kivezetnének ebből a helyzetből, sőt, mindkettőnk kivezetnének erről a helyről, anélkül, hogy egyetlen karcolás is esne a bőrünkön.

Egy másik tényező azonban közrejátszik. Látom Manny szemében. Hallom a hangjában. Érzem a közös múltunk minden mozzanatában. Ha most lelépek, azt Manny sohasem fogja elfelejteni. Ez a pillanat mindig ott lesz, és az összes többi is, ami idáig vezetett... meg a csalódásé, ha most elszúrom. Vajon Manny megbocsát-e Marcónak, ha elérem, hogy menjünk el? Bizonyára. De megromlik-e a barátságuk, és vajon Manny a legfontosabb ember Marco életében? Igen. És igen.

Így aztán nem mondom ki azokat a szavakat, amiket valószínűleg mondanom kellene. Figyelmen kívül hagyom a menekülési útvonalat.

– Mehetek én elsőnek, ha több időre van szükség – ajánlja fel Manny.

– Nem – felelem. – Megyek én.

Főnix, kraken vagy fa?

Tűz, víz vagy föld?

Ki vagy te, Marco?

Melyik vagy te?

Fogalmam sincs.

Végül rájövök, hogy nem muszáj nekem választani. Én nem ismerem jól Marcót, ám van itt valaki, aki igen.

– Válassz te! – mondom Mannynek. – Te ismersz a legjobban.

Mannyt váratlanul éri a dolog.

– Biztos vagy benne? Komolyan?

– Komolyan.

– Mindegyik tetszik?

– Igen. De melyik a leginkább jellemző rám?

Manny meglepő módon habozás nélkül a fára bök.

– Egyértelmű – jelenti ki.

Ha a főnixet vagy a krakent választotta volna, aggódnék, hogy csak a sárkányához keres párt. Ám ő a fára mutatott, amiből tudom, hogy igaznak kell lennie.

– Megszületett hát a döntés – közlöm Hellerrel.

– Rendben van. Foglalj helyet és azonnal hozzálátunk!

Beülök a fogorvosi székbe, közben Heller kiszól Megannek, aki a barátnője és/vagy az asszisztense. Menet közben, tempósan magyarázzák mit, miért csinálnak – sterilizálják az eszközöket a gőzkamrában, aztán leborotváltják és fertőtlenítik a karomat, mielőtt hozzáérnének a tűvel.

– Nagyon fél a tűtől – fontoskodik Manny. – Szóval, csak óvatosan – lehet, hogy elrántja a karját.

Rendes körülmények között megpróbálnék Marco személyiségének megfelelően viselkedni. Ám most úgy döntök, a srác bátrabb lesz, mint általában, és nem fog annyira félni a tűtől.

Miután minden tiszta, és készen áll, Heller rám rajzolja a fát, kijelölve ezzel a tű és tinta útját. Furcsa érzést kelt a toll mozgása a bőrömnön, de még furcsább, amikor a tű besza-

lad alá, és megjelenik az első csepp festék. A fájdalom éles, égető. Jóval kellemesebb érzésre számítottam, nem ilyen szűrőra, szaggatóra.

– Hogy vagy? – tudakolja Heller.

– Minden oké! – Megpróbálok minél lelkesebben válszolni.

Manny azonban látja, mennyire küszködöm. Látja, ahogy időnként szorosan összezárom a szemeimet.

– Annyira menő lesz – biztat. – Imádni fogod, hidd el!

Arra várok, hogy a kezdetek után enyhül a fájdalom, de nem, inkább állandósul, mert a bőr mondja a magáét, valahányszor megzavarják a nyugalmát. Az összes ember közül egyedül én vagyok képes valóban kilépni a testből gondolataim menedékébe. De a kín jelenléte miatt nem lehetek máshol, csak a jelenben. Azon töprengek, vajon ez a fájdalom az enyém vagy pedig Marcóé. Emlékszik-e a test a fájdalomra, vagy csak az elme reakciója az egész? Most éppenséggel olyat teszek, amit az emberek a szeretteikért bármikor szívesen megtennének – átvállalom más fájdalmát. Viszont egy idegenért teszem, valakiért, aki sohasem fog tudni róla, így aztán képtelen lesz ezt felismerni, értékelni.

Nem nézem, mit művel Heller. Inkább Mannyt figyelem, ahogy lopva oda-odapillant, látom, miként reagál a tintára, a vérre és az alakuló fára. Tisztán látszik, hogy törődik mindazzal, ami itt zajlik, mert Marcóval is törődik. Elképzelem, hogy Rhiannon itt van velem. Fogja a kezem. Hogy átvállalja a fájdalmam egy részét.

Aztán leállítom magamat, megpróbálok kiverni a fejből a gondolatot. Semmi értelme.

A tú kitartóan dolgozik. Heller a hangszórókból áradó dal foszlányait dúdolja. Bár a kín mértéke a különböző színek, árnyalatok felvitelekor ugyanaz, megpróbálok érzésből következtetni a formálódó tetoválásomra. Nehéz nem úgy

gondolni a fára, mint ami beleágyazódik a talajába, abban gyökeret ereszt. És azt sem könnyű figyelmen kívül hagyni, hogy bármilyen mélyen lesznek is a gyökerei, sohasem érnek el hozzám. Csak Marcóhoz.

Órákig tart a művelet, és még mindig nincs vége. Hellernek meg kell várnia, míg a színek megszilárdulnak, mielőtt aprólékosan kidolgozná a motívumot. Megkérdezi, hogy akarom-e látni, ám amikor odapillantok, csupán véres, felszagotott massa tárul elém.

– Ne aggódj! – nyugtat meg Heller. – A vér majd eltűnik, a tinta marad.

Megan bekötöz, azután helyet cserélek Mannyvel.

– Sárkány, jer közelebb! – igézi meg a motívumát.

– Mekkora ökör vagy! – mondom neki barátságosan, mivel tudom, hogy Marco most ezt mondaná.

Manny felnevet.

– Nekem is pont ez jutott az eszembe rólad, seggfej.

Olyan magától értetődőnek tűnik minden. Majdnem elfelejtem, hogy valójában nem is velem beszélget. Majdnem elhiszem, hogy belém lát, hogy tudja, én veszek részt vele ebben a kalandban.

Pedig Marco az, aki itt áll mellette. Marco az, aki nem íz csúfot belőle, amikor a srác önuralmát veszve elrántja a karját, és egyre-másra feljajdul. Marco szilárdan áll mellette, akár egy fa, míg ő toporzékol, mint egy sárkány.

Miután végeztünk, nagy halom pénzt fizetünk Hellernek. Elmondja, mikor menjünk vissza hozzá a befejező korrekcióra, és figyelmeztet minket, hogy előbb várjuk meg, míg a seb begyógyul, és csak azután mutogassuk a művet a haveroknak.

A fájdalom már elmúlt. Marco talán nem is érezte. Elnyeltem előle. És mert elnyeltem, úgy tapasztaltam meg, ahogyan ő sohasem fogja.

Ám a fa már ott van a bőrén. Ahogy Mannyvel bedobunk egy pizzát, kocsikázunk, és megnézünk egy filmet, folyton piszkálom a kötést a karomon, mintha legalábbis ki tudnám tapogatni alatta a motívumot. Eszembe jut, hogy eltérően a többi embertől, akiknél egy-egy napot tanyáztam, Marco maradandó jelként fogja viselni a jelenlétem nyomát, még ha nem is tud róla. Hálás vagyok, hogy a saját szimbóluma került rá, nem az enyém – a fa és nem a főnix. A fa jobban elrejt. Én lennék az egyetlen, aki megpillantanám magamat az ágak között, ha találkozna valaha Marcóval. Ennek az esélye viszont majdnem egyenlő a nullával. Marco naponta látja majd. Nekem emlékezni kell rá, amiről már most tudom, hogy nem fogok. Ahogy a fájdalom szertefoszlik, az emlékkép elhomályosul. Csupán a szó jelentése marad meg – fa –, de annak alakja már nem.

Megpróbálom palástolni a rosszkedvemet, miközben Manny kitesz a házuknál, otthon pedig a kötésemet rejtegetem a szüleim elől. Ami Mannyt illeti, épp most ért egy remek nap végére, amit a legjobb barátjával töltött.

Azon az éjszakán, Marco szobájában egyedül, szétnyitom Heller rajzát a fáról, és memorizálni próbálom. Gondolatban tetoválássá próbálom alakítani, ám a gondolatok ellenállnak a tintának. Nem akarom ettől kevésbé valódinak érezni magamat, mégis az leszek. Nem tehetek róla: egyszerűen átmenetinek érzem magamat. Nem tehetek róla, úgy érzem, arra ítéltetem, hogy köddé váljak.

X

Segít, ha az illető gyenge.

Ha kisebb kihívással akarok szembenézni, olyasvalakinél maradok, aki már amúgy is kezdi feladni. Az élet küzdelem, én pedig ki tudom választani azokat, akik már abba hagyták a harcot, akik benne ragadtak a saját magányukban és/vagy a tanácstalanságukban és/vagy a fájdalmukban. Minél kevesebb kapcsolatuk van a külvilággal, annál jobb. Minél kétségbeesettebbek, annál kezelhetőbbek. Néhány ember úgy őrzi magát, akár egy erődítményt. Mások viszont tárva hagyják az ajtókat és az ablakokat. Bárki szabadon garázdálkodhat az életükben.

Ez alkalommal nem teljesítettem valami fényesen. A hiúságom azt követelte, hogy legyen fiatal és irányuljon rám a figyelem, mert az jó. De már az első nap után érzem a személy ellenállását, ahogy igyekszik visszautasítani. Akár a test, megpróbálja kilökni magából a szertvet, amely rossz vérrel látja el őt. Ennek a személynek erős családi kötelékei vannak. Otthona, melyet hiányol. Cselekedni akar, tevékenykedni. Érzem, ahogyan ellenáll nekem. Nekem feszül. El tudnám különíteni a testétől, le

tudnám nyomni erővel, de ezzel időt és energiát veszítenék. Inkább sodortatom magam az eseményekkel, aztán meglátjuk, mi lesz.

És mindeközben móka vár rám a fennmaradó közös óráinkban.

A fiatal, jóképű fehér fickók nyomában ott jár a siker, az életöröm. Ők azok, akiknek magától értetődően járnak dolgok az életben, akik előtt automatikusan kitárulnak az ajtók. Ezek a fickók mindezt alaposan ki is használják. Néha öntudatlanul, de legtöbbször nagyon is tudatosan. Őket nehezebb eltüntetni, mert szeretik az életüket. De amúgy is bent maradok, mert én is szeretem az életüket.

Ez a fickó itt több, mint száznyolcvan centi magas, és úszó testalkata van. Tizennyolc éves. Gólya az egyetemen. Már tudja, melyik diákszövetségnek fog felesküdni. Elég vonzó ahhoz, hogy szexhez jussak, ha úgy döntök, és elég erős, hogy kárt tegyen másban, ha pedig úgy döntök.

Ám sokkal inkább azon vagyok, hogy felfordulást okozak az életében, aztán ráhagyom, hadd hozza helyre ő a károkat. Alaposan kihasználom az adandó alkalmakat. Ha mégsem tudom kihasználni, akkor sem engedem át neki.

Könnyű dolgom van. A barátnője egyfolytában küldözgeti neki az SMS-eket. Úgy tűnik, míg én a késői reggelimet fogyasztottam, a srácnak el kellett volna kísérnie őt a suliba. A lány először dühbe gurul, mert felültették. Aztán azt hiszi, hogy a srác elaludt. Ahogy telik a nap, úgy lesz egyre aggodalmasabb. Érdekes, hogy jobban izgatja, vajon őszinté-e vele ez a fiú, mintsem jól van-e. Bizonytalannak érzi a helyzetét ebben a kapcsolatban.

Szükségem lesz egy járműre a romboláshoz, és hát, ennek a fickónak a testével ez nem nehéz feladat. Leigh a pultban dolgozik egy olyan kávézóban, amely gyenge konkurenciát jelent a Starbucksnak. A neve: The Better Maryland

Bean. Mindegy is. Leigh ott áll bent és unatkozik. Míg én be nem sétálok – utána ugyanis egyből felélénkül.

Bedobom magam.

Egy mosollyal indítok. Közlöm vele, nemrég költöztem ide, és most én vagyok az új srác a suliban. A tetoválásáról faggatom. Megbizonyosodom róla, hogy látja, amint a tekintetem elidőzik a karján, ahogy felhúzza a pulóvere ujját, hogy megmutassa az egész motívumot. Rajtam kívül nincs ott más vendég; rengeteg időnk van. Élénken érdeklődöm, vajon van-e barátja. És azt a választ kapom, amire számítottam.

Ezután odahajolok hozzá. Illedelmesen elkérem a telefonszámát. Amikor rábólint, felkapom a pultról a filctollat, amivel a papírpoharakra írja a neveket, és megkérem, hogy jegyezze fel a számát a karomra. Szenzációs vagyok, na.

– Így biztosan nem fogom elfelejteni – duruzsolom.

Közben jól szórakozom. Teljesen levettem a lábáról. A nevét és a telefonszámát a csuklómtól kiindulva egészen a könyökömig írja. Ráadásul a végén még rám is kacsint.

Most pedig ideje, hogy felkutassam ennek a fickónak a barátnőjét.

Leigh azt mondja, hogy a hideg ital a ház ajándéka, mire hevesen tiltakozom, és gondosan telepakolom a borraválónak kitett korsót. Nem az én pénzem, úgyhogy megengedhetem magamnak, hogy bőkezű legyek. Jelenlegi al-teregómnak BMW-je van, és a kedves szülei nagylelkűen ellátják zsebpénzzel.

A Barátnő újból küldött egy SMS-t. Valahányszor üzen, egyre jobban felhorgad bennem a vágy, hogy megbüntessem.

Nem adom tudtára, hogy úton vagyok felé.

Magasról teszek a sebességkorlátozásra, és átsiklok a piroson, ha nem jár arra autó. Fiatal, kiváltságos fehér fickó vagyok – ha mégis megállítanának, a legrosszabb, ami tör-

ténhet, hogy néhány perccel később érek egy számomra amúgy sem fontos helyszínre. Ha fiatal, kiváltságos fehér *lány* lennék, büntetést sem kellene fizetnem, amennyiben elég csábosan mosolygok. De nem izgat, hogy ennek a fickónak ki kell fizetnie a büntetést. És Maroon 5-öt hallgat, szóval megérdemel egy bírságot.

Szerencséjére nem járőröznek arra rendőrök. Megkereksem a campust, leparkolok, azután a Barátnő kollégiumi szobája felé veszem az irányt. A bejáratnál az azonosító kártyám csippan, a beléptetőkar felemelkedik. A lány szobája a földszinten van. Nem küldök SMS-t, egyenesen odamegyek, és bedörömbölök az ajtaján. Amikor kinyitja, nincs elragadtatva az érkezésemtől. Ami azt illeti, szétveti a düh.

– Te meg hol a francban voltál? – rivall rám.

A srác memóriájában a Barátnő neve után kutatok.

– Gemma – szólalok meg szélesen vigyorogva. – Anynyira jó látni téged! – A lány erre teljesen összezavarodik.

Nem hív be, ám én eltolom az ajtóból, és belépek.

Nem száll le rólam, egyre csak mondja a magáét. Közli velem, hogy nem vagyok köteles beszámolni minden lépésemről, viszont tartsam, amit megígérek.

Továbbra is csak állok ott vigyorogva. Az biztos, hogy a srác igazán szereti Gemmát. Az is biztos, hogy teljesen elégedett a szerelmi életével és az ott betöltött alárendelt szerepével. Az a fajta fickó, aki sohasem csalná meg a párját.

Milyen kár.

Hívogatóan felé tárom a karjaimat. Elkezdek visszszámolni. Hat másodpercre volt szüksége, hogy észrevegye.

– Ez meg mi? – kérdezi, és rábök a jobb karomra. – Mi a franc ez itt?

Egyetlen szót sem szólok. Csak vigyorgok tovább.

Odaugrik hozzám, és megragadja a csuklómát. Maga felé fordítja a karomat, hogy el tudja olvasni, amit ráírtak.

– Ki a bánat az a Leigh?

Lefagy az arcomról a vigyor. Halálos komolysággal a szemébe nézek, és azt mondom:

– Semmi közöd hozzá.

Azt hiszem, én vagyok itt az egyetlen, aki élvezzi a kibontakozó jelenetet. A lány éktelen haragra gerjed, dühében sírva fakad, aztán még dühösebb lesz, hogy mindez a pasija előtt történik. Ordítani akar, ám amikor kicsúszik a száján a kérdés, „Mit jelentsen az, hogy semmi közöm hozzá?“, inkább hangzik könyörgésnek, mintsem számonkérésnek. Biztos vagyok benne, ha a srác itt lenne, ettől a hangtól ellágyulna a szíve.

– Először is, nyugodj meg! – mondom.

Ettől, ahogy számítottam is rá, még haragosabb lett.

– Még hogy *nyugodjak meg?* – sikítja, és alaposan mellkason taszítja ezt a fickót. – Te csak rohadtul ne mondd nekem, hogy *nyugodjak meg!*

Erre kirobban belőlem a nevetés, mert annyira kiszámítható ez az egész. A lánynak persze nem tetszik, hogy én itt nevetgélek, úgyhogy rám veti magát. Rossz döntést hozott. Magasabb vagyok nála. Erősebb és nehezebb is. Laposra verhetném. Bezúzhatnám a pofáját. Eltörhetném a karját akár három helyen is. Megragadhatnám a nyakát, és simán megfojthatnám. Teljes mértékben a könyörületemre van utalva, mert engem nem lehet felelősségre vonni. Fogalma sincs róla, mekkora veszélyben van, ahogy itt csapkod és sikoltozik. Ha nem mulatnék rajta ilyen remekül, visszaütnék. Felkaphatnám a lámpát az íróasztaláról és azzal sújtanék le rá. Kiüthetném a fogait, vagy betörhetném a koponyáját. Nagyot nézne akkor. Azt hiszi, a barátja van itt. Aki sohasem tenne ilyet. De ha én akarnám, megtehetném. Itt minden hatalom az én kezemben van.

A lány felém lendül, mire elkapom a karját. A háta mögé feszítem. Látom, ahogyan a haragja rettegésbe fordul. Ez a srác még a közelében sem járt soha ilyen tettlegességnek.

Kétségbeesetten próbál szabadulni a szorításomból. Lehajlok hozzá, és a fülébe suttogom:

– Túl sok SMS-t küldesz.

Ekkor kezd csak el igazán sikoltozni.

– Tűnj el! Tűnj el! – Hagyom, hogy kiszabadítsa a karját. Újból visítani kezd. – Tűnj már el!

Tudom, hogyan végződhet a dolog. Még egy perc, vagy talán annyi sem, és egy barát, vagy akár valaki a szomszédos szobából bekopogtat és megkérdezi, mi folyik itt. Legrosszabb esetben a campus biztonsági emberei jelennek meg.

Számomra, legalábbis, ez a legrosszabb végkifejlet. A Barátnő számára ennél vadabb opciók léteznek.

De most fáradt vagyok. Az efféle viccekben mindig eljön a pont, amikor nem érdemes több energiát rápazarolni, mert mulatságosabb már nem lesz. Ez a lány itt reszket és zokog, miközben rémülten néz a srádra. Megpróbálok minél kevesebb emlékképet hagyni magam után, hogy aztán holnap reggel csupán rossz szájjal ébredjen, de ne is sejtse az okát a rémes viselkedésének. Ettől valószínűleg be fog csavarodni. A lány pedig sohasem fog megbocsátani neki. Azt hiszem, most megelégszem ennyivel.

– Na, pá – mondom. Egy játék mackó hever az ágyon, amolyan dédelgetett kabala. A teljesebb hatás kedvéért megragadom és magammal viszem.

A folyosón hárman ácsorognak és hallgatóznak tanács-talanul. Amikor elhaladok mellettük, odaköszönök, mire az egyikük visszaköszön.

A Barátnőnek támogatóbb környezetre lenne szüksége. Bár ez nem az én problémám.

Nem mehetek vissza most ennek a fickónak a szobájába; pusztán elővigyázatosságból, hátha történik valami az előbbi jelenet folyományaként. Jobb, ha távol marad az eseményektől, míg újból önmaga lesz, és meg tud birkózni velük.

Hátrahagyom az autót. Egy darabig sétálgatok. Amikor vizelnem kell, nem fogom vissza magam, megbotránkoztatva ezzel két idős asszonyt, akik épp délutáni sétájukat végzik. Megfordul a fejemben, hogy levizelem őket, de manapság még az öregeknél is van mobiltelefon, nekem pedig semmi kedvem egy járőrközi hátsó ülésén dekkolni. Aztán az is eszembe jut, hogy mielőtt távozom a testéből, eltöröm a srác lábát, vagy akár a gerincét – ha gipszbe kerül, a Barátnő talán magát teszi felelőssé, és érdekes fordulatot venne a történet. Viszont komoly időzítést igényel a dolog, hogy ne nekem kelljen kezelnem a fájdalmat és a hercehurcát is. Jobb, ha simán csak lelépek. Szerencséje van a srácnak.

Egy szállodai szobába viszem. Holnap reggel aztán töprenghet, hogyan került ide, és vajon mi az a telefonszám a karján. Bogozza csak ki ő a részleteket. Az élete mostantól nagyon csúnya fordulatot vesz.

Elalvás előtt eltökélem, hogy teljesen elengedem őt – az emlékeit az elméje elülső részébe hozom, és eltörlöm a jelenlétem minden nyomát.

Másnap reggel már másvalaki testében ébredek, és néhány perc alatt kiderítem, hogy jó munkát végeztem. Ez itt egy elvált válóperes ügyvéd. Gazdag, és nyomorultul érzi magát. A gyerekei nem hajlandóak vele szóba állni. A hipochondriája egyre súlyosbodik. A haja zsíros, az ingei zsírpecsétések, ám ő nem törődik vele. Nincs senki, aki figyelmeztetné, hogy vigye el az ingeit a tisztítóba, és senki sem viszi ki helyette a szemetet, amikor amiatt aggódik, hogy

megrándítja a derekát. Mintha még örülne is, hogy megérkeztem. Minél kevesebb időt kell eltöltenie a saját életében, annál jobb neki.

Ezt ki is fogom használni.